

OSSERVATORIO LETTERARIO

*** Ferrara e l'Altrove ***

Magyar nyelv_ online melléklet - Supplemento online in lingua ungherese
<http://www.osservatorioletterario.net> - <http://xoomer.virgilio.it/bellelettere/> - <http://www.testvermuzsak.gportal.hu>

Ferrara, 2007. október 16. kedd

„...A városi gerilla a RAF formájában immár történelem...”

SZERKESZTŐI BEVEZETÉS

- B. Tamás-Tarr Melinda -

A Vörös Hadsereg Frakció (németül: Rote-Armee-Fraktion, röviden RAF - ugyancsak ismert, mint Baader-Meinhof csoport) egy radikális baloldali politikai csoport. Alapítói Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Horst Mahler, Irmgard Möller és Ulrike Meinhof. A szervezetet törvénytelennek nyilvánították, majd az 1970-es évek elejétől kommunista terrorszervezetként, vagy városi gerilla csoportként definiálták. Működési területe főként Nyugat-Németország volt. A csoport 1998-ban feloszlatta önmagát.

A Vörös Hadsereg Frakció szélsőbaloldali diákmozgalomból alakult terrorista csoport, neomarxista meggyőződés alapján a fejlett ipari országokban fegyveres ellenállással és terrorista bűncselekmények végrehajtásával kívánta elérni a fennálló rendszer felbomlását, forradalmi helyzet kirobbantását. Az 1970-es évekre a németországi fiatalok nagy rész szimpatizált a mozgalommal - többsége nem fogadta el a szervezet módszereit de, elveikkel mindenképp egyetértett. A RAF Németországon kívül is könnyen talált támogatókat a keletnémet kommunisták és arab szélsőségesek között.

A szervezet merényletei az állami szervek apparátusai, katonai szervek (például amerikai támaszpontok) vagy politikai ellenfelek ellen irányultak. 58 halálos áldozat írható számlájukra - az ártatlan polgári áldozatokat is beleértve.

A szervezet alapja az 1967-1968-as német egyetemi forrongásokhoz kötődik. Az 1960-as évek fiatalságának hangulatát, a fennálló politikai renddel való szembenállást, a forradalmi tettek, a nyílt kritika és a társadalmi felszabadulás vágyának eszméjét tükrözi. A szervezet tüntetései a német társadalom érdektelenségébe és a hatalom gyors elnyomó politikájába ütköztek (német diákok '67-es tüntetését a rendőrség erőszakos fellépéssel oszlatta szét), mely csak fokozta elszántságukat.

Válaszcsepásként 1968-ban a szervezet két vezetője, Andreas Baader és Gudrun Ensslin frankfurti áruházak felgyújtásával reagált. A tetteseket ekkor letartóztatták, de 1970-ben egy kisebb fegyveres csoport, négy nő és egy férfi kiszabadították. Két évvel később egy frankfurti amerikai tiszti kaszinóban történt

robbantásos merénylettel a szervezet újraindította tevékenységét. A RAF az 1970-es évek kezdetétől a fegyveres ellenállást választotta, „városi gerilla” harcot kezdeményezett, megtorló akciókat folytatott az általa igazságtalannak vélt a „vietnami nép” elleni amerikai agresszió vagy az izraeli palesztinellenes „állami terror” ellen. Ilyenek voltak a németországi amerikai támaszpontok elleni bombamerényletek, vagy a '72-es hamburgi Springer-székház elleni bombamerénylet, vagy a Német Munkaadók Szövetsége elnökének, Hanns-Martin Schleyernek a meggyilkolása 1977 őszén. Több robbantásos merénylet után 1972-ben a rendőrség letartóztatta a RAF több vezetőjét. 1975. május 21-én többek ellen per indult Stuttgart-Stammheimben, majd a bíróság négy gyilkosság és három tucat gyilkossági kísérlet miatt 1977. április 28-án életfogytiglanra ítélte a vádlottakat.

„Közel 28 éve, 1970. május 14-én egy kiszabadítási akció során létrejött a RAF. Ma befejezzük ezt a projektet. A városi gerilla a RAF formájában immár történelem.” (részlet a Reuters hírügynökségnek küldött levélből - a dokumentumot hitelesnek nyilvánították [...])*

Folytatás/Forrás >>http://hu.wikipedia.org/wiki/Vörös_Hadsereg_Frakció

* Íme magyarul a fent hivatkozott teljes dokumentum:

BÚCSÚKOMMÜNIKÉ VÖRÖS HADSEREG FRAKCIÓ, 1998.

Körülbelül 28 évvel ezelőtt, 1970. május 14-én egy kiszabadítási akció folyamán létrejött a RAF. Ma befejezzük e projektet. A városi gerilla a Vörös Hadsereg Frakció formájában immár történelem.

Mi, tehát valamennyien, akik a RAF-hoz mostanáig csatlakoztunk, teljes egyetértéssel hozzuk meg döntésünket. A mai naptól, mint akárki más, aki e szervezethez bármilyen módon is tartozott, a Vörös Hadsereg Frakció régi militánsai vagyunk.

Persze kiállunk a történelmünk mellett. A RAF egy szűk csoport által indított forradalmi kísérletnek nevezhető, amely effektíve azt a célt szolgálta, hogy szembeszálljunk a társadalomban uralkodó tendenciákkal, s hozzájáruljunk a kapitalizmus feltételeinek megszűnéséhez.

A projekt idő előtti befejezése jelzi, sikertelenek voltunk, de nem kérdőjelezi meg a zendülés szükségességét és legitimitását. A Vörös Hadsereg Frakció a mi döntésünk eredményeképpen alakult, hogy szerte a világban segítsen embertársainknak, akik a zsarnokság ellen a szabadságért küzdenek. Számunkra ez volt az egyetlen választási lehetőség.

Tudtuk: a súlyos börtönbüntetés, amelyre a RAF elfogott harcosait ítélik, csekély, hogy szervezetünket felszámolja, vagy elrettentse a további gerillaakcióktól. Szándékosan konfrontálódtunk a fennálló hatalommal. Egy kísérlet alanyaiként cselekedtünk a Vörös Hadsereg Frakció megalapításakor, s azok maradtunk egészen máig, amikor is önmagunkról mint a történelmi múlt részéről beszélünk.

Igen, az eredmények ránk nézve kritikusak, de a RAF, ahogy sok baloldali csoportosulás, nem lehetett semmi több, csak irányjelző a szabadság felé vezető úton.

A fasizmus és a háború után a Vörös Hadsereg Frakció valami újat hozott a társadalom részére. Megmutatta, hogy könnyű szakítani s történelmi értelemben véve tudatosan szembeszállni egy rendszerrel, amely szerkezetéből adódólag leigazza, valamint kizsákmányolja az embereket, és olyan helyzetet generál, amelyben a polgárok létfenntartásukért egymással kénytelenek csatázni. A szociális igazságtalanság elleni küzdelem szembenállásunk döntő eleme volt, s később őszinte felszabadító harccá erősödött. Szakítottunk a rendszerrel, amely az embereket mint eszközt használta legfőbb célja, a profit megszerzéséhez. Elegünk lett abból, hogy lealacsonyodunk, gépként dolgozunk, rúgunk vagy minket rugdosnak. A visszautasítástól eljutottunk a támadásig s az emancipációs hadjáratig.

A SZERVEZET MEGALAPÍTÁSA

Követve a dél-amerikai gerillák példáját, amely kisugárzott a gazdag északi nemzetek felé, a RAF a 70-es évek elején jött létre, s úgy döntött, szolidaritást vállal a többi underground mozgalommal: együtt munkálkodik velük a közös cél érdekében. Emberek milliói látták szerte a világon, hogy az ellenállás és a szabadságért zajló ütközet számukra is az esélyegyenlőséget javíthatja. A fegyveres harc a változás reményével kecsgetett a Föld megannyi pontján, s szintúgy Németországban, ahol civilek tízezrei figyelték bizakodva a militáns csoportok: a Június 2-a Mozgalom, a Forradalmi Sejtek, a Vörös Hadsereg Frakció, majd a Vörös Zora tusáját. A RAF sokezer nyugatnémet polgár egyeztetésének eredményeként született meg, akik a 60-as évek végén s a 70-es évek elején hitték, a gerillastratégia lehet a szabadság elérésének módja. A Vörös Hadsereg Frakció háborúba szökkent az államhatalom ellen, egy állam ellen, amely nem tudott szakítani nemzetiszocialista múltjával a fasizmus bukása után sem.

Tehát a fegyveres harc lázadás volt az autoritárius társadalommal, az elidegenedéssel, illetve a versenyközpontúsággal szemben. Lázadás egy új társadalmi valóság megteremtéséért. A globális szabadságvágy okozta eufóriában elérkezettnek tűnt az idő a határozott küzdelemre, amely irányelvül tűzte ki a felforgatást és a rendszer hamis legitimációjának visszautasítását.

1975-1977

Később, a stockholmi német nagykövetség 1975-ös megszállásakor a RAF olyan

törekvésbe kezdett, amelynek folyamán próbált elkövetni mindent, hogy kiszabadítsa börtönben sínylődő tagjait.

Az 1977-es offenzíva első lépéseként a Vörös Hadsereg Frakció Schleyer elrablásával szándékosan provokálta az államot. Radikális és újszerű kísérletbe fogott, amelynek célja egyedül az lehetett, hogy a forradalmi baloldal általános támadásra induljon a hatalom ellen. Az állam épp ettől óvakodott, s a konfliktus mélyülése ugyanakkor Nyugat-Németország történelmi hátterének, vagyis a Német Szövetségi Köztársaságban mindenhol tapasztalható náci hatalomátmentésnek az elutasítását jelentette. A RAF emiatt lendült offenzívába.

Schleyer, aki a fasiszta rezsimben az SS tagja volt, ahogy sok funkcionárius a társadalom valamennyi szintjén, teljes anyagi és erkölcsi megbecsülésnek örvendő visszakerült hivatalához. Nemzetiszocialisták színeztették karrierjüket a nyugatnémet állam kormányzati pozícióiban, a bíróságokon, a rendőrségi apparátusban, a médiában és a vezető cégeknél. Ezek az antiszemita, népírtó gyilkosok a világháború idején számtalan emberiségelleni bűnt követtek el, s mégis újra a kormányzó elit soraiba juthattak.

A nácihoz és a kapitalistákhoz hasonlóan Schleyer azon mesterkedett, hogy Európából közös gazdasági régiót hozzon létre német dominanciával. Hitlerek olyan kontinensre vágytak, ahol nincs gyűlölet az ipari alkalmazottak és a nagytőkések között, s ugyanakkor semmilyen ellenállás nem tapasztalható a rendszer lunátikus tájain. Fel akarták számolni az osztályharcot azáltal, hogy manipulálják a germán munkásokat –vagy egyszerűen a munkásokat, akikből buzgó németet lehet nevelni –, majd beolvasztják őket a társadalomba. Másokat rabszolgaságra szerettek volna kényszeríteni, és koncentrációs táborban szisztematikusan elpusztítani.

Igaz, a náci fasizmus legyőzése után véget ért az emberek tömegmértű gyilkolása, de a kapitalizmus nem szűnt meg. 1945-től Schleyer tovább dolgozhatott ugyanazokért a célokért csak modernebb formában. Az erőltetett modernizáció pedig folytatódott a 70-es évek szociáldemokrata érája alatt. Ipari vezetőként Schleyer egy olyan rendszer építésén nyüzsgött, amelyben állandó társadalmi ellenállás volt érzékelhető a kapitalizmussal szemben, így egymást követték a sztrájkok, s mivel a sztrájkolókat legtöbbször kizárták a gyárakból, később a stabilitás érdekében elengedhetetlenné vált a kétoldalú szerződések megkötése. Ezek a munkásosztály integrációját szolgálták, de néhány kivételtől függetlenül csupán a német anyanyelvűekét, miközben egyre nőtt az emigráns

munkavállalók kizsákmányolása, illetve a déli féltekén élők elnyomása, amely nagy éhezésbe torkollott. A Schleyer által képviselt folytonosság a 70-es évek szociáldemokrata modelljével együtt jelentősen hozzájárult az NSZK megerősödéséhez és fejlődéséhez.

A Krízis Hivatal Tanácsára Végrehajtott Minden Intézkedés Szükségességének Helyeslése, Számos Kritikai Hang Eltitkolása, A Politikai Foglyok Bíróság Elé Állítása És Megsemmisítése. –Ezek A Nemzetiszocialisták Által Is Használt Reakciós Technikák Voltak.

'77-ben, az offenzíva idején lejátszódó események jelezték, hogy vannak a társadalomnak olyan szegmensei, amelyeket a rendszer semmiképp nem tud integrálni s kontrollja alá vonni. Miután a náci rezsimben minden ellenállás felmorzsolódott, a városi gerillacsoportok akciói 1968-tól rámutattak az újjáéledő osztályharc jelentőségére. Megszűnt a kormányzó hatalom kritika nélküli elfogadása Nyugat-Németországban, és a Schleyer-ügy csak erősítette ezt a tendenciát. Az állam nem reagált pánikba esve, mint gyakorta visszhangozták, hanem próbálta semmissé tenni az összes ellenvéleményt, amely a rendkívüli intézkedések szükségességével kapcsolatban felmerült. Utasította a médiát, hogy a Krízis Csapat elképzeléseinek megfelelően tudósítson, s az általában önként végrehajtotta a parancsot. Akik másképpen cselekedtek, számíthattak a konfrontációra és a rendszer bosszújára. Értelmiségiek, akikről tudták, hogy nem szimpatizálnak a Vörös Hadsereg Frakcióval, de ellenzik a szükségállapotok bevezetését, lejáratókampányok és represszió áldozatává válhattak. A kormány Krízis Hivatalának tagjai közül sokan katonai múlttal rendelkeztek, s az antikapitalista, valamint az antifasiszta harc letörése érdekében hasonlóan reagáltak 1977-ben, mint a náciak régen, bár azok természetesen barbárabb eszközökhöz nyúltak. A fasiszmus alatt s '77-ben az állam politikája az volt, hogy rendkívüli helyzet beálltakor eltöröl minden átmenetet a lojalitás és a represszió között.

Mikor egyértelmű lett, hogy az állam kész lemondani Schleyerről, a RAF saját offenzívájának részeképp hozzájárulását adta egy utasszállító repülő gerillaakció keretein belüli eltérítéséhez, s ez alapján úgy tűnhetett, mintha nem tenne már különbséget a társadalom alsó és felső rétegei közt. Habár a kísérlet, amely börtönben lévő harcostársaink kiszabadítására irányult, igazolhatónak látszott, a küzdelem szociális és forradalmi dimenziója többé nem volt érzékelhető. Aból, hogy szakítottunk a rendszerrel, s visszautasítottuk az általa kínált lehetőségeket –ez minden forradalmi mozgalom kialakulásának előfeltétele –, következett a teljes elhatárolódás.

1970-1980

A Vörös Hadsereg Frakció mindent egy lapra tett fel, ám súlyos vereséget szenvedett. Sajnos a 70-es évek végére kiderült, hogy meglehetősen kevés támogatónk maradt az 1968-as demonstrációkon résztvevők közül, mert az egykori 68-asok sorban felhagytak a politizálással, és saját karrierjük szerkesztésébe kezdtek. A RAF mégis folytatta a világszerte zajló antiimperialista harc részének tekintett felszabadító háborút Nyugat-Németország határain belül. Viszont az 1977-ben történtek rámutattak, hogy a szervezet nem rendelkezik elég erővel sem politikailag sem katonailag a helyzet irányításához és a győzelemhez. Remek döntés volt kihasználni a történelmi lehetőséget a 70-es évek elején, s azelőtt ismeretlen harcmodorba mélyedni a nagyvárosok bugyraiban az imperializmus ellen az EMBER szabadságáért, ám az 1977-es vereség jelezte a Vörös Hadsereg Frakció városi gerillakoncepciójának határait. Modern elgondolásra volt szükség a küzdelem továbbviteléhez.

E koncepció kidolgozása lett az 1980-as évek legfőbb feladata. A RAF új kapcsolatokat akart építeni a 70-es években létrejött forradalmi mozgalmak radikális osztagaival, s más alapokra kívánta helyezni a velük történő együttműködést a közös siker érdekében, de az úgynevezett egységfront felfogás túl sokat foglalt magába az 1970-es években indult régi projekt elemeiből.

AZ 1980-AS ÉVEK ANTIIMPERIALISTA FRONTJA

Jónéhány, a rendszer inhumánus tervei ellen irányuló törekvés bontakozott ki az 1980-as évek elején, amely önmagában is egy szabadabb életforma megteremtésének igényét sugározta. Vagyis harc indult egy új társadalmi valóság eléréseért.

A frissen alakult mozgalmak tagjai közül sokezren vonultak az utcára, s tüntettek ugyanazok a dolgok miatt, amelyeket 1979 óta a Vörös Hadsereg Frakció is kritizált. Ilyen volt például a NATO országok militarizációs politikája, hiszen az felhatalmazta a nyugatot, hogy „másfél” háborút vívjon szimultán: egyet a Szovjetunió ellen, s még háborúszerű intervenciót vezessen a szabadságmozgalmak és a forradalmi törekvések gyengítésére, mint Nicaraguában, ahol az emberek éppcsak lerázták magukról a diktatúra láncait.

Szervezetünk érezte, társakra lelhet céljai megvalósításához. Sőt, impressziókat átjárta a remény, miszerint a különböző mozgalmak radikális csoportjai összefogva egységfrontot alkotnak, ám tévedtünk, mert az adott szituációban kevés ember ítélte úgy, jelentősége van a fegyveres küzdelemnek. Pedig az nélkülözhetetlen felszabadító harc esetén, de csak akkor kezdődhet el, ha a társadalom rendelkezik olyan erőkkel, amelyek hajlandóak belefogni és kiszélesíteni. Legáltalább a mozgalmak radikális zászlóaljai szükségesek hozzá.

Mindazok, akik szolidárisan viszonyultak a RAF törekvéseihez – számtalan férfi és nő –, sajnos gondolatilag nem jutottak el a megfelelő pontig. Hiszen a gerillaháború vállalása a látókör tágítását igényli a küzdelem egy bizonyos szintjén. Ez a gerilla létezésének előfeltétele.

Tehát eszmerendszerében a Vörös Hadsereg Frakció kevesebb hangsúlyt helyezett a politikai és kulturális folyamatokra, mint a fegyveres küzdelemre, melyet a szabadságért vívott harc legfontosabb elemének tekintett. E stratégia a 70-es évek koncepciójának szerkezetéből adódott, s precíz bírálata kívánatos lett volna az új forradalmi projekt sikeréhez, illetve a mozgalmi tevékenység és a gerillaharc közötti határ elmosásához.

Az 1980-as évek folyamán a RAF azzal a feltételezéssel hajtotta végre akcióit, hogy az imperializmus hatalmi struktúráinak támadása kimeríti a szociálforradalmi tevékenység fogalmát is, viszont e tévedés következtében a szervezet politikája absztrakttá vált, s a két összetartozó dolog: antiimperializmus valamint szociálforradalmiság napról-napra távolabb került egymástól. Később a Vörös Hadsereg Frakció ideológiájában és gyakorlatában az utóbbi tulajdonképp már semmilyen szerepet sem kapott. Figyelmünk csupán a harcra s az antiimperialista front erősítésére irányult.

Minden társadalmi s politikai tényező háttérbe szorítása és a rendszer elleni végső támadás megindítása koncentrált cselekvés helyett a RAF tevékenységének széttöredezését eredményezte, s hamarosan identitáshiányhoz, majd a terv kiüresedéséhez vezetett.

Az akciók szociális visszhangja csekély volt, mivel a cél, hogy öntudatra ébresszük a társadalmat, vagyis a forradalmi ténykedés legfontosabb alkotóeleme eltűnt, így a Vörös Hadsereg Frakció önmagában az állam dominanciáját próbál-

ta csökkenteni a támadások erejének növelésével. Katonai prioritások érvényesültek, és a 80-as években végig befolyásolták a küzdelem jellegét.

Nyugat-európai csoportokkal összefogva támadásokat hajtottunk végre NATO projektek és a nagytőke ipari központjai ellen, illetve megkíséreltünk létrehozni egy nyugat-európai gerillafrontot a RAF, a francia Action Directe s az olasz Vörös Brigádok részvételével.

1984 után a Vörös Hadsereg Frakció egy új hatalmi tömörülés, a nyugati országok által összekovácsolt NATO intézményeire mért csapásokat, amelyek során leghívebb militánsaink indultak harcba. A gondolat, miszerint a többi mozgalommal szövetséget alkotunk, sajnos nem realizálódott, s a front megroppant, hiszen fenntartása és a helyesnek vélt irányvonal követése túlzottan sok energiát igényelt részünkről. Szűklátókörűségünk miatt politikai értelemben rugalmatlanokká váltunk. Még ismeretlen távlatokat nyithattunk volna a 80-as évek elején, válogatva az ellenállás különböző formái közt, ám felfogásunk az idő múlásával egyre anakronosztikusabb lett.

Komoly feszültség alakult ki a RAF katonáinak áldozatkészségéből adódóan a harc korszerű módszereinek keresése folyamán. Ezért csak minimális kockázatot vállaltunk.

Persze elmondhatjuk, hogy valamennyi hibánk ellenére a 80-as években érzékelhető fejlődésen ment keresztül a Vörös Hadsereg Frakció politikája, s megfontoltabb vonások jellemezték a korábbi direkt válaszáshoz képest, amely gondolkodás nélkül, gyakran a valóságot figyelmen kívül hagyva a szabadság nevében bármilyen lépésre hajlandóvá tett minket.

Ugyanakkor a RAF börtönben sínylődő tagjai az összes vereség és nehézség látán is tanúbizonyságát adták hajlíthatatlanságuknak, s történelmi értelemben feddhetetlenek maradtak, hiszen a kormányzó hatalommal szembeállva kiálltak a társadalmi együttélés feltételeinek változtatása mellett. Ez másoknak reményt adott, illetve hittel ajándékozta meg azokat az embereket, akik harcolni akartak a kollektív értékekért s az együvé tartozásért, a társadalmi izoláció, valamint az elmagányosodás ellen. A Vörös Hadsereg Frakciónak és bebörtönzött katonáinak elvhűsége a hatóságok számításait áthúzva példaként szolgált valamennyi, üdvösebb életforma megteremtésének igényével fellépő csapat bátorításakor.

MI, AKIK VISZONYLAG KÉSŐN CSATLAKOZTUNK A RAF-HOZ...

...annak reményében kezdtünk munkálkodni, hogy a nehezedő körülmények dacára lelkesedésünkkel hozzájárulhatunk az egyetemes forradalom győzelméhez. Próbáltunk változtatni a felszabadító harc jellegén, s kerestük a módját, hogy szövetségre lépjünk más zendülő csoportokkal. Szerettünk volna tisztelgni mindenki előtt, aki korábban ugyanezekért a célokért életét áldozta, vagy börtönbe került. A törvényenkívüliség ösztönzően hatott ránk. Le akartuk gyűrni határainkat, s meg akartunk szabadulni mindentől, ami a rendszeren belül terveink akadályaképp jöhetett szóba.

Az illegalitásból vívott fegyveres küzdelem óhatatlanul a felszabadító háború egyetlen lehetséges útja volt. Érzékeltük a baloldali mozgalmak válságát szerte a bolygón, s tevékenységünk földalatti jellegének megtartásával tovább kívántuk fejleszteni a gerillakonceptiót, hiszen az reformálhatónak tűnt.

Szerettünk volna modern összeköttetést kiépíteni a gerillacsoportok és a társadalom egyéb ellenálló szektorai között. Céljaink realizálásához korszerűbb elméletet kerestünk, amelyben erőteljes hangsúly vetődött a gerillák s az aglomerációhoz kötődő forradalmi alakulatok együttműködésére.

Kelet-Németország Megszűnése Után Fontos Lett Számunkra, Hogy Törekvéseinket Egyensúlyba Hozzuk Az Új Társadalmi Helyzet Adta Lehetőségekkel.

Igyekeztünk vigaszt nyújtani és jövőképet adni megannyi embernek, akinek álmai szertefoszlottak, mikor az NDK felbomlott, s beleolvadt a Német Szövetségi Köztársaságba. Sokan ráébredtek, hogy a létező szocializmus nem volt azonos a szabadság, valamint az igazságosság társadalmával. Mások a kelet-német demokratikus ellenzék tagjaiként olyan együttélési formára vágytak, amely a kapitalizmustól és a létező szocializmustól is eltért. A legtöbb polgár, aki korábban az NDK-ban élt, s követelte a két Németország egyesítését, megértette: a nemrég kialakult depresszív életkörülmények logikus következményei a társadalmi védőháló gyengülésének. E történelmi szituációban üzeni akartunk azoknak az embereknek, akik valamikor a szabadságért küzdöttek Nyugat-Németországgal szemben, s kétségbeesve nézték az egykori Német Demokratikus Köztársaság területén érzékelhető rasszista és tulajdonképp reakciós fejleményeket. Nem szerettük volna magukra hagyni őket, vagy tétlenül figyelni, amint a szélsőjobboldalhoz csapódnak.

Lassacskán megértettük, a szocialista tömb összeomlása egy stabil nemzetközi felszabadító mozgalom létrejöttét fogja eredményezni, amennyiben a jellemző folyamatok nyugaton és keleten szintúgy erősödnek. Tudtuk, hogy e projekt irányítására a Németország történelmi háttéréhez kötődő Vörös Hadsereg Frakció képtelen.

A 90-ES ÉVEK PRÓBÁLKOZÁSAI

Koncepciókat, amely az 1968-as mozgalmak észrevételein alapult egy új szociálforradalmi elméletté kívántuk formálni összhangban a 90-es évek szellemiségével. Valami ultramodern megoldást kerestünk, ám a dogmák súlyai alatt görnyedve nem tudtunk radikálisan átlépni régi felfogásunkon, vagyis ugyanabba a hibába estünk, amelybe 1977 után: túlbecsültük a küzdelem támogatottságának mértékét. Nyilván mint állandó probléma jelentkezik a hosszútávú fegyveres harc devalválódásának veszélye, ha elmulasztjuk az emberek tudtára adni, miképpen gyorsíthatja a forradalmi ténykedést, illetve szélesítheti a szabadságért dúló háborút. Fontos, hogy megfelelő komolysággal próbáljunk hozzákezdeni e téma magyarázásához, hiszen a fegyveres küzdelem sokak szemében könnyen lejáratódhat akkor is, mikor teljesen indokolt.

A válság, amelyből következően a forradalmi baloldal 1990-re a szétesés határáig jutott, megakadályozta, hogy a RAF egy korábban ismeretlen projekthez csatlakozzon, vagy új mozgalmak irányításába kezdjen. Elkéstünk, s lehetetlen volt modernizálni szervezetünket a pusztá reflexiók időszakának végén, de az általunk megfogalmazott önkritika nem elsősorban a múlttal kapcsolatos, inkább jövőbeli tevékenységünk létjogosultságára vonatkozik. Röviden: a Vörös Hadsereg Frakció nem a permanens kritikai és reflexiós műveletek eredményeképp oszlik fel, csupán amiatt, mert ideológiája túlhaladott, s nélkülözi azokat az elemeket, amelyek jelenléte szükséges egy korszerű és markáns mozgalom kialakulásához.

Igen, amikor múltunk e periódusára nézünk a történelmi változások fényében, láthatjuk, a kísérlet, hogy a RAF-ból ismét erőteljes politikai tényezőt kreáljunk, csak egy haldoklási folyamat elnyújtása lehetett. Rá kell döbbernünk: a küzdelem összes megnyilvánulása a régi koncepció viszonylatában zajlott, s nem rendelkezett új tartalommal, semmivel, ami perspektívát vagy alternatívát jelentene a dolgozó rétegeknek az önző, profitorientált gazdasággal szemben, s netán egy jövőbeli felszabadító harc bázisául szolgálhatott volna a tömegek részére.

A '93-as vereség után kiderült, nem dolgozhatunk tovább az 1992-ben meghatározott irányvonal szerint. Célkitűzéseink helyesek voltak, ám elkövettünk néhány taktikai hibát, így szerettünk volna börtönbe került militánsaink segítségével mindent újraértelmezni, hogy teljes egyetértésben dönthessünk a későbbi akciók jellegéről.

Nagy fájdalomunkra börtönben lévő társaink egy csoportja ellenségnek deklarált minket, lehetetlenné téve, hogy a Vörös Hadsereg Frakció működésének elsődleges feltételei –a szolidaritás, illetve a kollektív határozatokon alapuló cselekvés— érvényesüljenek.

ÖNMAGUNK FELSZABADÍTÁSÁNAK PROBLÉMÁJA...

...lényeges volt, ám e szempontból nem jutottunk messzire. Közös vágy dübörgött szívünkben, s együtt csatlakoztunk a RAF-hoz, tüntetve az elidegenedés valamennyi formája miatt, viszont a háború és a szabadság közötti ellentét negligálására alkalmatlannak bizonyultunk: olykor a témát is kerültük. A forradalmi harc sajnos az elidegenedés mellett sajátos hatalmi struktúrák fejlődését okozza, tehát épp a szabadság korlátozásáig vezet. Nehéz megbarátkozni e ténnyel, ám kellő öntudat birtokában akceptálható. Egyébként a hatalmi struktúrák szinte maguktól kibomlanak, csak hozzá kell szokni a politizáláshoz s az aktuális viszonyokhoz. Például a 80-as években gyakorta átrendeződött szervezetünk hierarchiája, nem beszélve az 1993-as esetről, mikor az autoritarius tendenciák ismét megerősödtek, s visszaléptünk a régi gondolkodásmódig, amely a Vörös Hadsereg Frakció története folyamán sokszor eredményezte, hogy társaink elvesztették hitüket az egyetemes forradalom időszerűségével kapcsolatban.

KOMOLY STRATÉGIAI HIBÁNAK BIZONYULT NEM KIÉPÍTENI AZ ILLEGÁLIS SZERVEZET POLITIKAI- TÁRSADALMI SZÁRNYÁT

Szervezetünk történetében sosem jött létre egy külső társadalmi tagozat, amely segíthetett volna a politikai-militáns irányvonal képviselőinek. A RAF eszme-rendszere kizárólag a fegyveres harcot ismerte el, és mindenekelőtt a katonai tevékenységre koncentrált.

A Vörös Hadsereg Frakció 1975-ig megjelent nyilatkozataiban e probléma nem vetődött fel, hiszen a nagyvárosok, s különösen a német metropoliszok területén a gerillák mindenféle előzmény nélkül kezdték el ténykedésüket. Sok dologgal időközben kellett szembenézniük, és számtalan teória gyakorlati érvényesítése váratott magára. Ugyanakkor az emberek jórésze kíváncsian figyelte, hogy a felszabadító harcot győzelemre tudja-e vinni egy illegális szervezet, s netán a gerillahad működtetésével párhuzamosan a hozzá tartozó politikai szárny kialakul-e, s ha igen, miképp változik az alapvető projekt előrehaladása mellett. Bebörtönzött katonáink '76 januárjában állást foglaltak e kérdésre vonatkozólag, jelezve, hogy csupán az illegalitásból vívott fegyveres küzdelem lehet az imperializmus megdöntésének gyakorlati-kritikai eszköze. Az 1982 májusában született koncepció fenntartotta a régi vélekedést, s nem törődött az ellentmondásokkal és a hírrel, miszerint folynak tárgyalások egy politikai gépezet beindítása végett. Ideológiánk legfontosabb összetevője a nagyvárosokban zajló fegyveres harc maradt, s politikai tevékenységünk megrekedt a radikális baloldal orgánumai felé elküldött dokumentumoknál, amelyek leginkább akcióink jellegéről és indoklásáról szóltak.

Sajnos a politikai apparátus nélkülözése szervezetünk társadalomra gyakorolt hatásának fokozatos visszaesését okozta a RAF közel 28 éves egzisztálása folyamán. Gondolkodásunk premisszájaként a nagyvárosokban vívott militáns küzdelem szolgált, így a Vörös Hadsereg Frakció ténykedését a fegyveres harc különböző módjaira és reményeire alapozta, de sohasem jutott el oda, ahová szeretett volna: egy globális felszabadító mozgalom összefoglaló taktikai rendszerének, valamint stratégiájának megalkotásához. E hiba következtében több mint két évtized után hiába igyekeztünk újrastrukturálni önmagunkat, mert a küzdelem politikai szintre emelésének lehetőségei –ahogy 1992-ben kiderült– nem voltak adottak. Tulajdonképp a komoly stratégiai tévedések eredménye nyilvánult meg. Csúsztatás lenne kimondani, más területen hibátlanul dolgoztunk, ám elsősorban a társadalmi szárny nélkülözése okolható azért, hogy a RAF alkalmatlannak bizonyult egy életképesebb underground projekt irányítására s az előfeltételei is hiányoztak a harcos társadalmi-politikai-katonai csoportosulás létrejöttének, amely szociális értelemben ösztönző lehet. A tévedések mélyen koncepciónkba ágyazódtak, s végigkísértek minket a Vörös Hadsereg Frakció történelmében, mutatva, hogy a szervezet képtelen egy jövőbeli, világméretű felszabadító mozgalom prominens tagjává válni.

A RAF Megszűnése Időszerű, Hiszen Az Egész Bolygónak Szembesülnie Kell A Neoliberalizmus Hatásaival. –A Kitzasztottság S Az Elidegenedés Elleni, Illetve Az Igazságos És Alapvetően Más Szociális Valóságért Zajló Küzdelem Hittelennel Tűnik A Kapitalizmus Előretörését Látva.

Ugrásszerűen gyarapodnak a globális és lokális társadalmi problémák a szocialista blokk összeomlását követő történelmi fejlődés áramlatainak nyomában, viszont korántsem nonszensz, hogy a Vörös Hadsereg Frakció feloszlata mellett határozunk, bár értjük: minden eddigénél többet kellene tennünk egy kapitalizmus nélküli világ megteremtéséért, ahol az EMBER szabadsága nem csupán ópiumfüstös álmoknak nevezhető. Figyelve a kelet-európai országokban uralkodó helyzetet s az egykori Szovjetunió területén kialakult masszív elszegényedést, sokáig vizsgálhatnánk, milyen destruktív következményekkel járt a szocializmus bukása. Mindazonáltal tudjuk, hogy a vasfüggöny mögött az emberek nem a szabadság s az igazságosság társadalmában éltek, vagyis le kell vonnunk a megvalósult szocializmus önkényuralmi, illetve bürokratikus gyakorlatából adódó konzekvenciákat, és a jövőbeli harc esélyeire illik fókuszálnunk.

Befejeződött a rendszerek közötti verseny, így a kapitalizmusnak sürgősen jobb színben feltüntetnie magát. Az ideológiai kontroll elvesztésével pőrén megmutatkoznak a pénzmozgások törvényszerűségei, s glóbuszunk a tőke martalékává züllhet. Neoliberalizmusként ismert az elmélet, amely a világszerte tapasztalható nyomulás gondolati alapjául szolgál, s a piac igényeihez mértén átformálja az embereket és a természetet. A hatalom képviselői ezt reformnak vagy modernizációnak hívják.

Egyértelmű, hogy a rendszer fejlődéséből következően az emberiség java napról-napra szociális és egzisztenciális nehézségekkel küszködik majd. A neoliberalizmus komoly fenyegetést jelent valamennyi testvér számára.

A politikai és gazdasági hegemoniáért folytatott küzdelem során azok az országok maradhatnak versenyben, amelyek feláldozzák teljesítőképességüket a cégek profitjának és a társadalom egy csekély szegmensének oltárán. E processzus mellékhatásai komoly szociális változásokhoz, továbbá a szegénység terjedéséhez, növekvő agresszióhoz és barbár háborúkhöz vezetnek. Ha érdekeik úgy kívánják, a gazdag nemzetek be fognak avatkozni a helyi konfliktusokba, hogy korlátlan mennyiségben birtokolhassák a Föld nyersanyagait, és erősítsék hatalmi pozíciójukat. Soha nem fognak törődni a lakosság valós gondjaival, inkább az általuk szimbolizált rendszer pusztításait kontrollálják, s próbálnak minél értékesebb hasznot kifacsarni vezetőiknek.

Tehát a rendszer logikájából adódik, hogy a multinacionális üzletláncok hatal-

masabbak mint korábban, s politikai válság érzékelhető szerte a bolygón, míg társadalmak hullanak darabokra, s a nagyvárosokban tömegek nincstelenednek el anyagi problémáik miatt.

Paradox módon a profit sikeres maximalizációja és a társadalmi összeomlás hullámai a kapitalizmust saját határainak szélére sodorják. A mostani tendencia brutális események bekövetkezését vetíti előre, hiszen a rendszer fejlődésének növekvő dinamikájából kiolvasható, hogy a negatív folyamatok továbbhaladnak egy új felszabadító mozgalom létrejöttéig, mely alkalmas lehet a pénztőke uralmának teljes megdöntésére. Manapság nem kizárólag a történelmi baloldal veresége s a szociális viszonyok rongálódása jellemző. Léteznek zendülő gárdák, amelyek virágozni fognak az ellenállás múltbeli észrevételeinek talaján.

A kapitalizmus igyekszik megvásárolni a társadalmi békét az úgynevezett jóléti szolgáltatások segítségével a metropoliszokban és vidéken, ám emberek százazrei marginalizálódnak csak azért, mert értéktelenek a termelési diagramok szemszögéből nézve. Világhatalom és jóléti állam egymást kizáró fogalmak lettek. Európában az ismert jóléti demokráciák Németország politikai és gazdasági befolyása alá gyűrődnek, s a kontinens lassan egy összefüggő rendőrállamhoz válik hasonlatossá.

Népvédelmi és katonai erőket vetnek be a szegénység, a háborúk s az elnyomás következtében menekülő civilek visszaszorítására. A börtönök száma gyarapodik. Nyomozók és biztonsági őrök toloncolhatják ki a hajléktalanokat a szupermarketekből, miképp az utcakölyköket, s valamennyi személyt, akinek jelenléte felháborító a vásárlók, illetve a burzsoázia szerint, de a legszomorúbb, hogy újra megnyílnak a fiatalkorúak és a gyermekek részére épült büntetésvégrehajtó intézetek. Chipkártyák bevezetésével akarják ellenőrzés alá vonni az emigránsokat, s később sorra kerülhetnek a társadalom egyéb csoportjai is. Gumibotos és fegyveres alakulatok vonulnak fel, hogy szembeszálljanak a lázadásra készülő nyomorgókkal. Kirekesztés, önkény és meghurcoltatás várható. A genetika eszközeinek köszönhetően valószínűleg emberek „tökéletesítése” sem elképzelhetetlen.

A szociális érzék hiányából adódó kirekesztés és elnyomás általános szerte a világon, s az alulról jövő rasszizmus, amely polgárok millióit fenyegeti, Németországban a történelmi folytonosság bizonyítékaként bukkan fel. Közben a

fogyatékkal élők gyakorta szenvednek a lakosság mélyrétegeiben bujkáló erőszak megnyilvánulásaitól, ám jelenlétük a társadalmi elit számára is kényelmetlen, hiszen csak a gazdaság hatásfokának növelését elősegítő személyek és dolgok fontosak. Minden, ami a kapitalizmus érdekkörén kívülre esik, lényegtelen. Rengeteg ember, aki nem tudja vagy nem akarja elfogadni a mai körülményeket, öngyilkos lesz, s döntésével tüntet a rendszer kegyetlensége és üressége ellen.

Értjük: az emberkereskedelem, a családokban s az otthonokban uralkodó brutalitás, a szociális elhidegülés, valamint a nőkkal szembeni erőszak a rasszista és patriarkális állapotok egyenes következménye.

Igaz, a RAF mindig vitában állt a társadalom egy részének felfogásával, viszont ez természetes a szabadságért zajló harc idején, s nem általában reakciós körülményekre utal, inkább olyan körülményekre, amelyek csökkentik az emberek természetes szabadságvágyát, s reakciós gondolkodáshoz vezetnek. Kérdések nélkül mondhatjuk: a rasszizmus és az elnyomás elleni harc egzisztenciális kérdés. A jövőbeli felszabadító mozgalmaknak e tényt számításba kell venniük, s rá kell találniuk a reakciós ideológia megtörésének és a szabadságvágy növelésének módjára.

A Világ Mostani Állapota Bizonyítja, Hogy Jobb Lett Volna, Ha Az Egyetemeres Forradalom, Amelyet A Vörös Hadsereg Frakció Is Támogatott, Győzedelmeskedik.

Persze a globális forradalmi hullám, amelyből a RAF kiemelkedett, sikertelen volt, ám e vereség nem jelenti, hogy a destruktív és tisztességtelen fejleményeket szükségszerű elfogadnunk. Tény: abszurdnak, illetve néha visszafordíthatatlannak látszanak, s ez még súlyosabban rátelepszik lelkiismeretünkre, mint az általunk vétett stratégiai hibák. A Vörös Hadsereg Frakció a közelmúlt zendülő csoportjaihoz tartozott, amelyek nem tudták pontosan megjósolni, hogy a rendszer milyen irányba mozdul el, azonban felismerték, állandó fenyegetéssel bír a társadalmi viszonyokra nézve. Éreztük, egyre kevesebb személynek teszi lehetővé, hogy méltó életvitelt folytasson, s igyekszik a polgárokat behálózni, majd kifordult értékrendjéhez szoktatni. Radikalizmusunk e felismerésből táplálkozott. Nem lehetett veszténivalónk. Harcunk –az erőszak módja, amelynek segítségével ellenálltunk– nehézségekben bővelkedett, hiszen a felszabadító akcióknak vannak árnyoldalaik. Sőt, munkájuk végzése közben állami tisztviselőkre támadni, szemben áll az összes forradalmár érzelmeivel és

eszmerendszerével a bolygón: negligálja a felszabadító háborúról alkotott fogalmakat. Úgy tartjuk, a szabadságért vívott küzdelem során előállhatnak olyan szakaszok, amikor egyedüli megoldásként a RAF harcmodora szolgál, mert bizonyos emberek az igazságtalanság és a kizsákmányolás növelésében érdekeltek, s minden eszközzel próbálják megszilárdítani saját hatalmukat vagy mások hatalmát. A forradalmárok olyan közösségre vágynak, ahol senkinek nincs joga, hogy eldöntse, ki élhet s ki nem, viszont megannyi polgárt szervezetünk agresszív stílusa indokolatlanul dühít fel, ugyanis a valódi terror a gazdaság működésében rejlik.

A VÖRÖS HADSEREG FRAKCIÓ NEM A FELSZABADÍTÓ HARC EGYETLEN ÚTJA VOLT –CSUPÁN EGY LEHETSÉGES ÚTJA

Bár számtalan kérdés nyitott manapság, biztosra vesszük, hogy megszületik az elmélet, amelynek alapján egy jövőbeli, komprehenzív felszabadító mozgalom létrejöhet, s amennyiben e doktrína kellőképp változatos lesz, akadálytalanul odaér a társadalom legszélesebb rétegeihez, vagyis kialakulnak az előfeltételei a rendszer totális szétzúzásának. Értelmetlen a helyes irányvonalról beszélni vagy életszerű s autentikus nézőpontokat keresni, ahogy az ideális társadalmi osztályról, tehát forradalmi alanyokról értekezni szintúgy felesleges. A 2000-es évek felszabadító projektje sokféle állampolgárhoz eljut, rengeteg aspektust ötvözni fog, s végül semmit nem bíz a véletlenre. Olyan ideológiára van szükségünk, amelyen belül a látszólag különböző individumok és szociális csoportok gond nélkül megférnek egymás mellett, s a forradalom alanyaivá válhatnak.

Logikus, hogy a következő évtizedek felszabadító eszmerendszere nem tartalmazhatja a német baloldal '68 óta foltozgatott koncepcióját, se a RAF, esetleg más csoportok direktíváit. Egy összefoglaló, antiautoritárius és nagy vonzerejű szabadságprojekt megalkotásának öröme várakozik ránk. Sajnos idáig csekély eredmények születtek, ám érzékeljük, több filozófus próbál kitörni az ideológiai vákumból szerte a világon.

Reményt meríthetünk a tényből, miszerint a Föld valamennyi táján és hazánk legtávolabbi sarkaiban is –ahol a fasiszta jobboldal kulturális hegemóniája mostanában gyakori— dolgoznak emberek, akik bátran szervezkednek, s a rasszizmussal, valamint a neonácizmussal szembeszállnak, legyőzve saját félelmeiket és enyhítve mások szorongásait.

Látjuk, a Vörös Hadsereg Frakció haldoklik, s próbálunk eddig ismeretlen megoldásokat keresni, így első lépésben felhagyunk összes irányelvünkkel, amely korábban csak elméletileg működött. Beszűntetjük a RAF tevékenységét. Döntésünk által ugyanakkor kifejezésre juttatjuk, hogy modern direktívákat keresünk, s hisszük: rengeteg ember osztozik velünk törekvéseinkben. Szám-talan vita fog zajlani az elkövetkező évek folyamán csoportunkon belül, mikor tapasztalatainkat elemezzük, s autentikus képet igyekszünk alkotni a múltról és a jövőről.

Egy globális felszabadító mozgalom tagjai kívánunk lenni. Szeretnénk, ha új alapelveink közül néhány megvalósulna, s végül, de nem utolsósorban, tanulni akarunk másoktól.

Hozzáállásunk persze ellentmond a gondolatnak, miszerint a forradalom vezetéséhez nélkülözhetetlen egy élcsapat, amely irányítja a küzdelmeket. Bár az élcsapat szükségességének eszméje fokozatosan háttérbe szorult, a Vörös Hadsereg Frakció direktívái sosem engedték, hogy teljesen megszabaduljunk tőle, vagyis egy okkal több igazolja a régi koncepció szimbolikus elvetésének és szervezetünk feloszlásának időszerűségét.

A METROPOLISZOKBAN HÁBORÚZÓ GERILLÁK TULAJDONKÉPP VALAMENNYI RÉGIÓ TERÜLETÉN AZ OROSZLÁN BARLANGJÁBAN HARCOLTAK, TEHÁT VISSZAVITTEK A KÜZDELMET A HATALMI KÖZPONTOKBA, MELYEKTŐL AZ IMPERIALISTÁK MINÉL TÁVOLABB KÍVÁNTÁK TUDNI A FEGYVERES TEVÉKENYSÉGEKET

Függetlenül mindattól, amit jobban csinálhattunk volna, alapvetően helyes elhatározásnak tűnik, hogy szembeszálltunk a Nyugat-Németországban leledző körülményekkel, s vezettük az ellenállást a német történelmi hagyományok folytonosságának megtörése ügyében. Érzékeltetni akartuk, hogy a nagyvárosok utcáin vívott forradalmi küzdelem jogosnak tekinthető.

A RAF próbálta szélesíteni civil bázisát majdnem három évtizeden keresztül egy olyan társadalmi közegben, amely csekély ellenálló tapasztalattal rendelkezett, híján volt az önkényuralommal szembeni törekvéseknek, s lojalitást mutatott a nemzetiszocializmus, valamint a barbarizmus iránt. Németországot csupán kívülről érkező erők szabadították fel a fasiszta diktatúra alól. Más nemzetek gyakorlatától eltérően a német határokon belül partizántevékenység

nem zajlott, s rendkívül kevés állampolgár viselkedett rezisztens módon: túl kevés, hogy az emberiség kollektív megnyilvánulásairól beszéljünk. Akik a zsidó ellenálláshoz, a kommunista ellenálláshoz, vagy bármilyen antifasiszta csoportokhoz tartoztak, indokoltan vívták harcukat, s a jövőben is elismerésre számíthatnak, hiszen mint fénypontok tündököltek az éjszakában, amely az országra borult 1933-tól, mikor a náci államhatalom kezdett eltörölni minden szociálisnak nevezhető tényezőt.

Szervezetünk az antiautoritárius mozgalmakból emelkedett ki, így természetesen szakított Németország fasiszta tradícióival, s megakadályozta, hogy újra legitimálják őket, de nem csupán a náci kontinuitás gyengítésének érdekében szállt síkra, hiszen egy nemzetközi küzdelem részeseiként cselekedtünk, amikor a német kormányzat uralmi módszereit elutasítottuk, s a NATO struktúráit határozottan támadtuk. E szövetség, amelynek legfőbb ereje s megkérdőjelezhetetlen vezetője az USA, szerte a világban katonai eszközökkel igyekszik levernivali a szociális zendüléseket és a felszabadító mozgalmakat. A metropoliszokban háborúzó gerillák tulajdonképp valamennyi régió területén az oroszlan barlangjában harcoltak, tehát visszavitték a küzdelmet a hatalmi központokba, melyektől az imperialisták minél távolabb kívánták tudni a fegyveres tevékenységeket.

Az agresszívnek minősülő körülményekre agresszív lázadással válaszoltunk.

Túlzás lenne kijelenteni, hogy sima és tökéletes múltra tekinthetünk vissza, de megpróbáltunk tenni valamit, s közben átléptünk a regnáló hatalom törvényein, illetve semmibe vettük a nemzetközi burzsoázia írott és íratlan szabályait.

A Vörös Hadsereg Frakció képtelen volt hibátlanul megmutatni a szabadság felé vezető utat, azonban több mint két évtizeden keresztül demonstrálta: mostanában is fennmaradnak a szabadsággal kapcsolatos törekvések, és a rendszer kritizálása a mai napig jogszerű dolog, annak ellenére, hogy az emancipáció s a boldogság helyett az elnyomás és a kizsákmányolás uralkodik mindenütt a Földön.

Ugyan a szociális igazságért dúló háború befejeződött, s a RAF névvel jelzett konfliktus a történelem része lett, ám kilenc harcostársunk effektíve börtönben sínylődik. Az elkövetkező évek folyamán valamennyi erőnket megmozgatjuk, hogy szabadlábba kerülhessenek.

Végezetül szeretnénk hálánkat kifejezni azoknak az embereknek, akik szolidaritásukról biztosítottak minket 28 évig tartó küzdelmünk alatt, vagy bármilyen módon közösséget vállaltak szervezetünkkel. A Vörös Hadsereg Frakció a forradalmi harc győzelme érdekében alakult, s nem tevékenykedhetett volna, ha külső támogatói kétségbe vonják szándékait. Közösen vívott, globális fontosságú csata áll mögöttünk. Reméljük, hogy újra vállvetve harcolhatunk majd egy jövőbeli, eddig ismeretlen feszabadító csoport híveiként.

Tisztelettel és odaadással gondolunk mindenkire, aki életét áldozta a kizsákmányolás ellen folytatott háború évei során szerte a világban. A célok, amelyekért küzdöttek tulajdonképp a jelen és a jövő céljai, s egészen addig érvényesek lesznek, míg egyetlen félretuszkolt, elnyomott és megalázott ember létezik a bolygón. Szomorú, hogy oly sokan életüket vesztették, ám haláluk nem volt hiábavaló. Továbbélnek a jövő gerilláinak emlékezetében s az egyetemes forradalmi mozgalom történetében.

Soha nem fogunk elfeledkezni a Palesztin Felszabadítási Front katonáiról, akik meghaltak 1977 őszén egy nemzetközi összefogás tanúbizonyságaként végrehajtott akció közben, amikor igyekeztek a hatóságoknál kieszközölni, hogy börtönben lévő militánsaink szabadonbocsátást nyerjenek. E pillanatban különös szeretettel akarunk emlékezni valamennyi emberre, aki mindenéről hajlandó volt lemondani a RAF álmainak megvalósításáért, s végül életét sem óvta.

MEGBECSÜLÉSÜNKET ÉS HÁLÁNkat FEJEZZÜK KI VALAMENNYIÜK FELÉ, AKIKNEK NEVÉT NEM TUDHATJUK, S AZOK IRÁNYÁBA, AKIKET JÓRÉSzt SZEMÉLYESEN ISMERHETTÜNK

Ők név szerint:

Petra Schelm

Georg von Rauch

Thomas Weissbecker

Holger Meins

Katharina Hammerschmidt

Ulrich Wessel

Siegfried Hausner

Werner Sauber

Brigitte Kuhlmann

Wilfried Bose

Ulrike Meinhof

Jan-Carl Raspe

Gudrun Ensslin

Andreas Baader

Ingrid Schubert

Willi-Peter Stoll

Michael Knoll

Elisabeth van Dyck

Juliane Plambeck

Wolfgang Beer

Sigurd Debus

Johannes Timme

Jurgen Peemoeller

Ina Siepmann

Gerd Albartus

Wolfgang Grams

A FORRADALOM ÜZENI:

Voltam,
Vagyok
S leszek.

Red Army Faction
1998. március

FORDÍTOTTA: LEGÉNDY JÁCINT

(Forrás: Spanyolnátha)

R A F

A Vörös Hadsereg Frakció (Rote Armee Front) működésének ideje rendkívüli időszakra esik. Az egész világ forrongott akkoriban Afrikától az amerikai kontinensig, azonban ezek a forrongások, jóllehet mind valamilyen elnyomás ellen, illetve a szabadságért folytak, jócskán eltértek egymástól.

A RAF, amit két főalakjáról, Andreas Baaderről és Ulrike Meinhofról *Baader-Meinhof csoport* néven is nevezett a korabeli sajtó, a hatvanas évek elején megkezdődött politikai agresszióknak speciális ága volt. Kelet-Berlin a tizedik Világifjúsági Találkozóra készült, amelynek szlogenjéül az „Antiimperialista Szolidaritásért, Békéért és Barátságért!” mondatot választották, a Stasi is készült, és ezektől nem messze működött egy olyan szervezet, amelynek ehhez a VIT-hez semmi köze sem volt.

Az „újbaloldal” ideológiájának alapjává az „újmarxizmus” vált. (Az egykorú hivatalos sajtó és a pártos tudomány az újbaloldal nevét idézőjelben és két szóban emlegette. Én egybeírom, és nem teszem idézőjelbe.) Az újbaloldaliak nagyjából egy időben jelentkeztek szinte az egész világon. A RAF ideológiája sajátos és jellegzetes volt még a nyugat-berlini és nyugatnémet csoportok között is. Főképpen azért, mert az újbaloldal egy újfajta harmadik útként értelmeződött, és ezért különösen fontos tudnunk, hogy a német újbalosok nagy súlyt fektettek az elméletre. Van, aki ezt azzal magyarázza, hogy a németek újbaloldalisága „talán gyenge” volt, ahogy ezt Köpeczi Béla is vélelmezte. Ezt nincs miért komolyan vennünk. A németek mindig szerették az elméleteket, akár csak az oroszok a tanácskozásokat, én ezt a nemzeti mentalitás egyik jellemzőjének tartom.

A nyugatnémet újbaloldal központja a nyugat-berlini Szabad Egyetem lett, és ez közvetlen magyarázatot szolgáltat arra, miért éppen a diákmozgalmak voltak ez az áramlat középpontjában. A Front megalakulása elsősorban az 1967-68-as nyugat-németországi diáklázongásokhoz köthető. A rendőrség a napjainkban is ismert hatalmi brutalitással verte szét a diákmegmozdulásokat. Az egyik ilyen alkalommal, 1967. június 2-án, Berlinben, a perzsa sah látogatása elleni tüntetésen egy rendőr lelőtt egy diákot, Benno Ohnesorgot. (Ismeretlen okból a róla készült dokumentumfilm ezt az eseményt nem ehhez a tüntetéshez köti, és egy évvel későbbre teszi).

Az egyetem valóban adott egyfajta központot a német újbaloldali mozgalmaknak, már csak azért is, mert szellemi magaslátán kívül az össznémet valóságban is a világnak, illetve a két nagy politikai tömb különbségének egyfajta tiszta képletét láthatta. Nyugat-Berlinből szinte szó szerint tapinthatóan lehetett érezni a méterekre levő „létező szocializmus” sajátos és sajátos világát, ugyanakkor közvetlenül, a napi praxisban tapasztalható volt a hatvanas évek kapitalizmusa, ami már nyomokban sem emlékeztetett arra a

kapitalizmusra, amelyről Marx írt. A modern kapitalizmus lényegében tér el a szabadversenyos kapitalizmustól, még ha politikusi annak próbálják is festeni.

Nincs azon csodálkozni való, hogy a negyven évvel ezelőtti neokapitalizmus torzképét fedezzük fel például a mai magyar valóságban, de azzal a különbséggel, hogy a mai magyar kapitalisták és állami vezetők még az ortodox marxizmust, illetve annak szovjet változatát tanulták, és éppúgy nincs fogalmuk ennek a rendszernek működéséről, mint a pártállam vezetőinek.

A nyugat-berlini egyetemen kidolgozott német újbaloldal elméletének leghíresebb alakja, Rudi Dutschke írta le a diákmozgalmak ideológiai alapjait. (In: *A neokapitalizmus ellentmondásai, a tekintélyellenes diákok és viszonyuk a harmadik világhoz* – Rowohlt Verlag, 1968.)

Dutschke Marx frazeológiáját alkalmazza, de átértelmezi, hogy megfeleljen az újabb idők kapitalizmusa sajátosságainak. Vagyis az adott korban csak rosszat lehetett, sőt kellett rá mondani a létező szocializmus országaiban, feltéve, hogy ismerték. Sok mindent megmagyaráz, hogy a neokapitalizmus a szabadversenyos kapitalizmussal ellentétben nem szabad egzisztenciák versenyén alapul, hanem egyrészt az újkapitalizmuson belül egyfajta társadalmisítás tendenciája tapasztalható, másrészt – ennek látszólagos ellentétéként – jelen van a termelők quasi korporatív társadalmi összetartozása is. Magyarán: nem egymással vetélkedő szabad polgárok versenye folyik (a hatvanas években ott, itt pedig most), hanem a termelők, azaz a tőkésék összefogása zajlik a fogyasztók ellen. Ennek a helyzetnek immanenciája a kizsákmányolás fokozása és fokozódása. Ez a cél, és ezt szolgálja a technikai fejlődés is, még ha a fejlődés hozamainak egy része ellene szól a hideg ésszerűségnek a növekvő pazarlásban. Dutschke éles szemű megfigyelése szerint ez az újfajta kapitalizmus az etatizmussal, az állam fokozott beavatkozásával akarja megteremteni a termelés és a fogyasztás közötti összhangot. Így szó sincs államosításról, illetve állami tulajdonról, az állam (a hatalom) a tőkésék támogatására törekszik, vagyis a profitnövelést segíti.

Ezekben a nézetekben ugyan fel-felbukkannak Marx, sőt Lenin szövegei, észrevehetők a Frankfurti Iskola, elsősorban Marcuse és Horkheimer több évtizedes nézetei, és ezek mellett az ismét divatba jött pszichoanalízis nyomai is, hiszen a fogyasztói magatartás manipulálására – akár a kor reklámfogásai – nagyrészt a pszichoanalízist alkalmazzák.

Ugyanakkor élt a „létező szocializmus” demagógiája. A RAF esetében erről nincs értelme bővebben szólni, hiszen a gyakorlata messze eltávolodott az eredeti elmélettől. Nem véletlen, hogy a németországi szociáldemokrácia vezéralakjának, Willy Brandtnak a fia, Peter Brandt is szembefordult a szociáldemokráciával (1968-ban írott cikkében, amelyben azt elemzi, hogy jutott el a szociáldemokrácia a *szociálliberalizmusig*). Ismerős kép, de nem itthon vagyunk, nem is most, hanem az NSZK-ban, negyven évvel korábban.

A lényegre mutat rá Claus Offe is 1968-ban a *parlamenten kívüli ellenzék* lehetőségeit tárgyalva: „Uralmi konfliktusok akkor állnak elő..., ha a hatalmi

eszközök és előjogok adott megoszlása már nem támaszkodhat az előjogokon kívül rekedt csoportok kellő értékű engedelmisségére”. (In: *Egyetem és ellenállás – Frankfurt a. M. , 1968.*) Rámutat, hogy az állam politikai és adminisztratív eszközökkel nyomja el a társadalmi konfliktusokat. Az állami beavatkozásra épülő új hatalmi struktúrának egyik fő feladata a közengedelmesség biztosítása, ami azonban új konfliktusokat eredményez.

Természetes következmény, hogy a „létező”, azaz a kapitalizmussal konvergáló szocializmus álságaival szemben a forradalmibb formációk váltanak ki nagyobb rokonszenvet az NSZK-ban: a maoizmus, a trockizmus és az anarchizmus. Már csak azért is, mert a program egyik közvetlen célja „a forradalmárok forradalmasítása”. A nyugatnémet újbaloldali A. Kopkindnak az USA-ra vonatkozó megállapítását Dutschke érvényesnek látja az NSZK-ra is: „Nem a józan mérlegelés ideje ez, hanem az ördögűzésé. Az entellektüelek feladata ugyanaz, mint az utca megszervezőié... *A néppel, nem pedig a népről beszélni.*”

Az ilyenek okkal látott világ ellen lépett fel a RAF is.

A későbbi vezér, Andreas Baader, a bohémvilág kitartottja, mintegy a diáklázongásokkal szembeni rendőri brutalitásra adott válaszként 1968-ban Gudrun Ensslinnel, egy lelkész lányával, frankfurti áruházakat gyújtott fel. A tetteseket ekkor letartóztatták, de 1970-ben egy kisebb fegyveres csoport, négy nő és egy férfi kiszabadították. Ennek az akciónak hatására jött létre a Rote Armee Fraktion.

Pusztán a történet tágasságának kedvéért tartozik ide, hogy két évvel később, tehát a müncheni olimpia évében egy amerikai tiszti kaszinóban követtek el robbantásos merényletet, és tulajdonképpen ezzel kezdődött fegyveres tevékenységük, amit városi gerillaharcnak neveztek. Amit igazságtalannak találtak, igyekeztek megtorolni. Az amerikaiak ellen a vietnami háború miatt, például németországi amerikai támaszpontok elleni, a palesztinellenes „izraeli állami terror” megbosszulásaként a hamburgi Springer-székház ellen elkövetett bombamerénylettel.

A RAF alapítói Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Horst Mahler, Irmgard Möller és Ulrike Meinhof újságíró, aki ekkor már barátnője volt Baadernek. A szervezetet 1970. elején törvénytelennek nyilvánították mint kommunista terrorcsoportot.

Számos robbantásos merénylet után 1972-ben a RAF-vezetők közül többeket letartóztattak, majd az 1975. május 21-én indult per végén, négy gyilkosság és mintegy három tucat gyilkossági kísérlet miatt, 1977. április 28-án életfogytiglanra ítélték a vádlottakat.

A RAF ezzel nem szűnt meg. A Vörös Hadsereg Frakciónak második és harmadik nemzedéke is fellépett. Ezért nem képtelenség, hogy a RAF gerillái a Német Munkaadók Szövetségének elnökét, Hanns Martin Schleyert, miközben szigorúan védett autójával hazafelé tartott, elrabolták, és mivel az állam

követelései teljesítését visszautasította, 1977 őszén, fél esztendővel a csoport elítélése után meggyilkolták.

A RAF 1998-ban feloszlatta magát, feltételesen szabadlábra került Brigitte Mohnhaupt. Erről szól a Búcsúkommuniké, amely egyszersem annak is beismerése, hogy az a forradalmiság, aminek lényege a romantikusnak mondott forradalom, nem válogathat eszközeiben. Ugyanakkor valószínűleg örök tanulság arra, hogy a kapitalizmus ellen – egyelőre – nincs hatékony forradalom. Ennek oka, természetesen, nem pusztán a világforradalom álmának vége, hanem az, hogy a hatalom ellen nem lehetséges se elszigetelten, se egyes tőkés meggyilkolásával fellépni, bármilyen romantikus kaland legyen is egy remek robbantás, gyilkosság, vagy emberrablás. Van a köztörvényes bűnök között olyan is, amit a legszebb politikai céllal is csak ellenségeket szerezve lehet elkövetni.

A nyugatnémet újbaloldal e különösen kiemelkedő frakciója, amely szót itt eredeti értelmében kérek elfogadni, évtizedek során rádöbbsent, hogy rossz úton járt. Marx írta, hogy tömegbázisa a pénznek van. A tőke ellen hiába szól igazság, a neokapitalizmus ellen hiába szól Isten és ember, hatalmon marad, amíg akad ember, aki harminc ezüstért eladja az övét, illetve kevésbé patetikusan: amíg el lehet adni valamely eszmét pénzért.

Nos, ez látszólag örök dolog lesz. Annyiban igen, hogy se Marx, se Lenin forradalmi ötleteivel, sem pedig orvtámadással nem lehet elpusztítani a történelem egyik legigazságtalanabb, noha gyökereiben igazságosnak ható, társadalmi berendezkedését, legfőképpen pedig anarchisztikus módon nem. Még akkor sem, ha a kisajátítókat kisajátítja a forradalom. Akkor, mint erről a mi történelmünk elég keserű bizonyossággal bír, egy másik etatista monopólium következik.

Az önmagával leszámolt RAF vállalja az útkeresést, kutatja az igazságosság és a kapitalizmus megdöntésének módját. E sorok írója biztos abban, hogy valóban a kapitalizmuson belül, annak lényegében kell és lehet megtalálni azt, amit keres a RAF maradéka. Az antitezist, amit okosabb önellentmondásnak, abszurditásnak nevezni. Ez pedig nem a tőke és a munka ellentéte.

Minthogy nem tisztem e probléma megoldása, de nem is hivatalom e fölött töprengeni, nem foglalkozom ezzel. Azzal azonban igen, hogy a régi Vörös Hadsereg Frakcióra jellemző gyermekded módon viláгурalmat lehetetlen megszüntetni, és csak pardont kérhetek a „gyermekded” kifejezésért, amivel csupán az egykori módszerek szellemi értékét kívántam kifejezni. A robbantás, tulajdonban és életben okozott veszteség távolról sem gyermekded dolog. Részint bűn, részint értelmetlen.

A megoldás – talán feltűnt Offe írásában – elsősorban a parlamenten kívüli ellenzék kezében van, ha nem is feltétlenül arra az emberre gondolok, aki újabban ezzel a jelmonddal kíván ismét hatalomra jutni. Nem vagyok romantikus, miért is lennék, ha a hatalom sem az? A bukás, eddigi tudásom

szerint, a tudatlanságban, nem pedig a fegyverek erejében rejlik. „A hatalom a puskák csövéből születik meg” – állította Lenin (és vette át tőle Mao Ce-tung), miközben egy csipetnyi forradalmat sem robbantott ki Iljics, csak blöffölt.

Ennek tudatában akár kuncoghatnék is mindenféle nagyszerű, hős forradalmáron. Őszintén szólva szánom őket, akár a börtönben meghalt RAF-tagokat, legyen az illető akár beteg, akár a kilátástalanság és a meghasonlás következtében öngyilkos.

Utódaimnak is írom: sosem régi teóriák aktualizálásában van a megoldás. Mindennemű pártos (azaz részérdekű) alapállás tévútra vezet. Elemezni kell, és – ha tetszik, ha nem – őszintének kell lenni. Ki gondolhatta, hogy néhány német terrorista elpusztítja azt a német kapitalizmust, amelyik a háború után – nemzetközi segítséggel! – annyira talpra állt, hogy erősebb lett, mint valaha? A németek gondolták. A szovjet blokk kirakata, az NDK, az onnan kiránduló csajok kivételével semmit sem adott számunkra. Micsoda fogás volt a budapesti vágóhídon parancsra éheztetni a marhákat, hogy kisebb súlyuk legyen, utána sőt etetni velük, hogy arra rengeteg vizet íva, magas súllyal ne a Szovjetunióba szállítsák őket „háborús jóvátétel” címen, ahogy a menetlevél szólt, hanem „a szovjet nép ajándéka” feliratú marhavagonokban (mi másban?) egyenesen az NDK-ba küldjék a temérdek jószágot, miközben a „szovjet” nép éhezett?

Ahhoz, hogy egy-egy népellenes hatalom megdőljön, mindig a konkrét népnek kell lépnie. Hiába áll úgy a régi téves jelszó helyett, hogy a világ tőkésai egyesülnek, ez az igazság csak addig érvényes, ameddig a népen, nemzeteken kívüli, nemzetközi tőke belátja, hogy egyik tagja valamiért nem tarthatja meg hatalmát. Ha pedig a hatalom záloga a vagyon, és ezt a vagyont, a mindenható(?) tőkét annak jogos birtokosa, a nemzet, és az annak érdekét is szolgáló nemzeti érzelmű, a nemzetközi tőkével szemben megállni képes tulajdonos fordítja önmaga hasznán kívül a nép javára is, mint mesterséges koholmány, az Európai Unió is szétesik, akár Csehszlovákia, Jugoszlávia, a Szovjetunió és a többi csinált állam vagy államszövetség. Miért ne? Hiszen tőkés szövetség, nemzeteken kívül álló, önérdékű kizsákmányoló, osztó és fosztó alakulat.

Hazátlanoknak nagyon nehéz megérteniük, hogy Európa nem *bevándorló* telepések földrésze, hanem ősi nemzetállamok együttese.

Tulajdonképpen ez az, amit nem vett figyelembe a RAF sem: az egész világnak közös forradalmáról álmódott, amíg fel nem ébredt. A németekben – talán éppen azért, mert apró fejedelemségekből váltak nemzetté – lehetséges egy genetikailag kódolt összetartozás. Ha erre ráébrednek, a legnemzetközibb dolognak, a tőkének ellenszerét alighanem képesek lesznek megtalálni.

Ez, persze, nem csupán rájuk vonatkozik.

Nemzetellenes tőkésuralom másutt is van.

Szitányi György

http://xoomer.alice.it/dr._szitanyi_gyorgy/